

ἔχει ἀλλαγῶν τὸν λόγον τῆς. Ὁ λόγος οὗτος νομίζω εἶνε ὅτι ὁ τεχνίτης ἠθέλησε νὰ διακοσμήσῃ τὸ ἔργον του κατ' ἀκριβῆ συμμετρίαν (1), καὶ εἶχεν ἀνάγκην πρὸς τοῦτο δύο ὁμοίων συμμετρικῶν μορφῶν, ὅθεν ἐξελέξατο λίαν καταλλήλως τοὺς δύο *Τυνδαρίδας*. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τούτου λόγου ἐξηγεῖται διατί ἡ παράστασις τῶν Διοσκούρων ἀπαντᾷ τόσον συχνά, ὅσον οὐδεμία ἄλλη ἐπὶ τῶν Τυρρηνικῶν κατόπτρων καὶ ἔνθα μάλιστα οὐδένα ἄλλον λόγον ἔχει ἢ ὑπαρξίς αὐτῶν. Καὶ ἐν τῷ παρόντι δὲ κατόπτρῳ ἡ παράξενος ὄντως ὑπόδεσις τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως δύναται νομίζω νὰ ἐξηγηθῇ.

Κατὰ τὰ εἰρημένα ὁ τεχνίτης ἀντικατέστησε μὲν χάριν τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως τὸν *Ἐρμῆν*

καὶ τὸν *Πάριον*, διὰ τοῦ *Κάστορος* καὶ τοῦ *Πολυδεύκου*, οὐδὲν ἤττον ὅμως διεφύλαξε τὴν ἀρχικὴν κίνησιν τῶν χειρῶν τῶν πρωτοτύπων μορφῶν, τὸ ὁποῖον μάλιστα βεβαιώνει ἐτι πλέον, ὅτι ὑπόδειγμα ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ἡ κρίσις τοῦ *Πάριδος*. Ὁ εἰς δὴλονότι τῶν Διοσκούρων, ὁ παρὰ τῇ Ἀθηναῖ ἰστάμενος καὶ ἀνέχων τὴν δεξιάν, φαίνεται οἷον ἀποτεινόμενος καὶ προσομιλῶν τῷ ἀπέναντι αὐτοῦ, τῷ παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ ἰσταμένῳ Διοσκούρῳ. Κεῖται λοιπὸν οὗτος ἀντὶ τοῦ *Ἐρμῶ* ἐνῶ τὸναντίον ὁ ἕτερος, πλησιάζων τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη καὶ φαινόμενος, ὅτι ἀκροᾶται τρόπον τινὰ τῶν λόγων τοῦ *Ἐρμῶ*, ἀντικαθιστᾷ τὸν *Πάριον* (1).

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΙΕΡΟΥ.

(Ἦρα πιν. 12).

Καθὰ ὑπεσχέθημεν, παρέχομεν ἐν τῷ τεύχει τούτῳ πανομοιότυπον τοῦ δευτέρου τεμαχίου τῆς ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφῆς, οὗ τὴν μεταγραφὴν ὄρα ἀνωτέρω σελ. 117 ἐξ. Περὶ δὲ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τοῦ τεμαχίου τούτου καὶ τῶν διαστάσεών του εἶπομεν τὰ δέοντα αὐτ. σελ. 127 σημ. 1. Ἐνταῦθα προσθέτομεν καὶ σημειώσεις τινὰς συντόμους, ὧν αἱ μὲν ἀφορῶσιν εἰς τὰς ὀλίγας συμπληρώσεις, ἃς ἀπετόλμησα, ἢ ἀμφίβολά τινα γράμματα, ὀλίγα δὲ τινες εἶναι ἐρμηνευτικά, ἄνευ ὅμως ἀξιώσεως, ὅτι ἐξαντλοῦσι τὰ ἐκ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου μνημείου γεννώμενα ζητήματα.

(1) Καὶ παρὰ τοῖς ἀγγειογράφοις, ἂν δὲν παραμορφῶται ἡ παράστασις, κερματίζεται ὅμως ἐνίοτε ἕνεκα τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως. Λόγου χάριν ἐπὶ ἀγγείου τινὸς ἡ παράστασις τῆς κρίσεως τοῦ *Πάριδος* διαμοιράζεται οὕτως, ὥστε νὰ κοσμήσῃ καὶ τὰς δύο ὄψεις αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς μιᾶς π. χ. ὄψεως τοῦ ἀγγείου ἀπεικονίζεται ἡ Ἦρα φέρουσα στήπρον, ὁ Ἐρμῆς καὶ ἡ Ἀφροδίτη κρατοῦσα ἄνθος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἡ Ἦρα πάλιν, ἡ Παλλὰς καὶ ὁ Πάρις καθήμενος καὶ κρατῶν βάζον. Βλέπε Welcker ἐν Ann. del'Inst. 1845 σελ. 157 καὶ Gerhard, Vasenbilder des königlichen Museums zu Berlin, σελ. 24 N° 5.

Ἡ ἐπιγραφή, ὡς ἐν τῷ πανομοιότυπῳ φαίνεται, εἶναι στοιχηθὸν γεγραμμένη, ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι πανταχοῦ ὁ αὐτός· διὰ τοῦτο ὅταν λείπη τὸ τέλος τοῦ στίχου ἢ συμπλήρωσις εἶναι πολλάκις ἀδύνατος ἢ ἀβεβαία. Συνήθως ἕκαστος στίχος ἔχει 78 γράμματα, τινὲς ὅμως μόνον 76, ὡς ὁ β. 67, ἄλλοι δὲ πάλιν 79 ἢ 80· τούτων τὰ τελευταῖα γράμματα εἶναι συμπεπυκνωμένα καὶ εὐρίσκονται εὐκόλως ἐν τῷ πανομοιότυπῳ. Κατὰ μέγα μέρος αἱ ἀνισότητες αὗται περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων προέρχονται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ γὰρ ἀκτῆς οὐδέποτε χωρίζει τοὺς ἀριθμοὺς οὕτω, ὥστε τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῶν νὰ τίθηται εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπομένου. Τὸ τρίτον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, τὸ γ, εἶναι ἀμελέστερον κεχαραγμένον· καὶ ἐκ τούτου δὲ ἐτι γίνεται δῆλον, ὅτι δὲν εἶναι σύγχρονον τοῖς προη-

(1) Ἡ αὐτὴ στάσις καὶ χειρονομία τῶν Διοσκούρων ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἄλλοις Τυρρηνικοῖς κατόπτροις, ἃ βλέπε ἐν Gerhard, αὐτῶν πιν. 276—278

γυμμένοις, ἀλλ' ὀλίγον νεώτερον. Ἴσως δὲ καὶ ὁ χαρακτήρ δὲν εἶναι ὁ αὐτός.

Ὁφείλω πρὸς τούτοις νὰ ἀνακοινώσω τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν φίλου μου τινός, ὅτι οὐδεμία τῶν τοῦ δευτέρου τούτου τεμαχίου πρυτανειῶν ἀρχεται ὅπως αἱ τρεῖς τοῦ πρώτου, δηλαδὴ διὰ τῶν· Λόγος ἐπιστατῶν κτλ. τοῦτο δὲ συμβαίνει διότι ὁ τίτλος οὗτος ἦν ἀναγκαῖος μόνον ἐν ἀρχῇ ἐκάστης στήλης ἢ σελίδος, ἤτοι ἐν ἀρχῇ τῆς πρώτης καὶ τῆς ἕκτης πρυτανείας· τὸ ὅτι δὲ καὶ ἡ δευτέρα πρυτανεία ἐπιγράφεται Λόγος ἐπιστατῶν καὶ ταμιῶν προῆλθεν ἐκ τούτου, ὅτι ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ (σελ. 128) εἴπομεν, ὁ χαρακτήρ κατὰ λάθος ἤρχισεν ἀντιγράφων τὴν μίαν ἀντὶ τῆς ἐτέρας πρυτανείας, μέχρι οὗ παρατήρησε τὴν ἀπάτην του.

α.

στ. 26. Ὁ στίχος οὗτος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλλειπόντων γραμμῶν συμπληροῦται οὕτω· [ἀνδράσιν ΔΠΗ, τὸ ἱμάτιον].

στ. 27. Διφθέραι ἠγοράσθησαν ἐπίσης δεκαεπτὰ.

στ. 28. Παρὰ δὲ τοῦ Ἀπολλοφάνους φαίνεται ὅτι ἠγόρασαν ὑποδήματα πρὸς 6 δρ. τὸ ζεύγος. Ὁ Ἀπολλοφάνης ἀναφέρεται καὶ ἀνωτέρω Β 54.

στ. 29. Ὑποθέτω, ὅτι ἦν γεγραμμένον· [κονίας μέδι]μοι κτλ.

στ. 34. Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί λείπει ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τούτου· ὑποθέτει τις ὅτι ἦν γεγραμμένον· καὶ τοὺς θρ[ιγχοῦς], ἀλλὰ τότε πῶς ἀναγινώσκονται τὰ μετὰ ταῦτα; ἴσως συμπληρωτέον οὕτω· καὶ τοὺς ὀρ[θούς (δηλαδὴ κεράμους)] θ]ε[ῖ]σιν, ἀν καὶ τὸ Θ φαίνεται βέβαιον.

στ. 41. Ἐκ παραδρομῆς ἔγραψα· τῷ ἀνδρὶ, ἐνῶ ὡς ἐν τῷ πανομοιότυπῳ εἶναι πρόδηλον, πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ· ἐκ]άστῳ.

στ. 42 ἐξ. Ἡ Ῥαρία, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ στίχου τούτου, ἦν τέμενος, ἐν ᾧ ὡς εἰκὸς δὲν ἦτο ὄσιον τὸ ἀποθνήσκειν ἢ θάπτειν νεκρούς. Ἐνταῦθα τίς οἶδε πῶς εὐρέθη νεκρός τις, ἐξήγαγον λοιπὸν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ ἐξήγγισαν τὸ μέρος διὰ τοῦ αἵματος χοίρου, ὡς τοῦτο εἴθιστο. Τὸ τέμενος τοῦτο ἐμισθοῦτο καὶ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του ἐδίδοντο

εἰς τοὺς τὰ Ἐλευσίνα νικῶντας κριθαὶ ἄθλα (πρβ. 6 στ. 39 ἐξ.).

στ. 44. Πᾶσαι αἱ συμπληρώσεις τοῦ στίχου τούτου, πλὴν τῶν ὄξ[υν]τρα [σιδῆρ]ου, φαίνονται καὶ ἐμοὶ αὐτῷ πολὺ ἀμφίβολοι· τῆς δὲ λέξεως λ[η]νοῦ τὸ πρῶτον γράμμα δύναται νὰ ἦναι καὶ Α ἢ Δ.

στ. 47. Μετὰ τὸ σιδηρ διακρίνω τώρα ἴγνη τῶν γραμμῶν Οξ.

στ. 52. Μέγα λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἐν' ὁδῶς κτλ. Τί ἤθελε νὰ εἴπη ἀγνοῶ.

β.

στ. 8. Οἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἱεροποιοὶ ἐπ' Εὐθυκρίτου ἀρχοντος (328—327) ἦσαν Κριτόβουλος Κολωνῆθεν, Νικόμαχος Στειριεύς καὶ οἱ συνάρχοντες αὐτῶν (στ. 39)· κατωτέρω δὲ παραβαλλομένων πρὸς ἀλλήλους τῶν στίχων γ 1, 3 καὶ 7 γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ Νικόδημος καὶ οἱ συνιεροποιοὶ αὐτοῦ ὀνομάζονται καὶ ἱεροποιοὶ ἐκ βουλῆς. Ἀπὸ τούτων τῶν ἐνιαυσίων ἢ ἐκ βουλῆς ἱεροποιῶν διάφοροι ἦσαν οἱ ἐπιμήνιοι, οἵτινες πιθανῶς ἐξελέγοντο ἐκ τῶν δικαστῶν, ὡς δύναται νὰ συμπεράνη τις ἐκ τῆς ὑπὸ Κουμανούδη ἐκδοθείσης ἐπιγραφῆς ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ (1883 σελ. 167). Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ὅμως ταύτης ἐξάγεται, ὅτι πρότερον καὶ οἱ ἐκ βουλῆς ἱεροποιοὶ δὲν ἦσαν ἐνιαύσιοι οὐδὲ τακτικοί, ἀλλ' ὡς οἱ ἐπιμήνιοι ἐξελέγοντο χάριν ὠρισμένης τινὸς ἐορτῆς· διότι στ. 14 ἐξ. διατάσσεται· δια|κληρωσάτω δὲ καὶ ἡ β[ουλ]ῆ σφῶν αὐτῶν ἱεροποιοὺς δέκα ἀνδρ[ας] ἕνα ἐκ τῆς φυλ[ῆς] ἐκάστης· ἡ διάταξις αὕτη θὰ ἦτο περιττή, ἐὰν ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ψηφίσματος, ὅπερ εἶναι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου, ἐπεβάλλετο εἰς τὴν βουλὴν ὑπὸ νόμου νὰ ἐκλέγη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τοὺς ἐξ ἑαυτῆς ἱεροποιοὺς.

στ. 16. Ἡ ἱματιοθήκη ἀναφέρεται καὶ πάλιν ἐν γ στ. 13.

Οἱ μυούμενοι ἀνέθετον τὰ ὑφ' αὐτῶν κατὰ τὴν μύησιν φορούμενα ἐνδύματα (ιδ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. στ. 843—845). Ὡς δὲ ἐκ τοῦ στίχου τούτου δηλοῦται, ὑπῆρχεν ἴδιον οἰκοδόμημα δι' αὐτά.

στ. 25. Τὸ ὄνομα Ἀβύκων δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape· ὁ κ. Κουμανούδης ἀναγινώσκει Λεύκωνι καὶ ἐγὼ παραδέχομαι τοῦτο, ἀν καὶ τὸ

δεύτερον γράμμα μοιάζει μάλλον πρὸς Β. Τὸ πρῶτον ὅμως εἶναι Λ.

στ. 29 ἐξ. Ἐνταῦθα ἐκ πολλῶν γίνεται καταφανές, ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν ἐπιστάτων ἦσαν οὐχὶ ἐνιαύσιαι, ἀλλὰ τετραετείς. Τὰ πρῶτον μνημονευόμενα μεγάλα μυστήρια εἶναι τὰ τοῦ ἔτους 329 (1), τὰ δὲ ἐπὶ Ἀριστοφάνους ἄρχοντος τοῦ ἔτους 331. Ὡστε οἱ ταμίαι καὶ οἱ ἐπιστάται ἔλαβον παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ ἄλλων τινῶν ἀρχόντων προκαταβολὴν ἢ μάλλον ἐπιχορήγησιν κατὰ τὰ ἔτη 331 καὶ 329· πάλιν δὲ κατωτέρω λαμβάνουσι παρὰ τοῦ Ὑπερείδου τὴν μίσθωσιν τῆς Ῥαρίας κατὰ τέσσαρα συνεχῆ ἔτη· διότι, ὡς ἀναμφιλέκτως προκύπτει ἐκ τῆς χρήσεως, ἣτις ἐν τοῖς ἐπομένοις στίχοις γίνεται τῶν καρπῶν τοῦ τεμένους τούτου, ὁ στ. 40 πρέπει νὰ συμπληρωθῇ οὕτω· μεδίμνω[ν κρι (2) ΓΗΗΔΓΙΙΙΙ, ἐτῶν]] τεττάρων γίγνονται κτλ. Ἐκ τούτων ἐπεταὶ ἀναγκάως, ὅτι αἱ λόγον δίδουσαι ἀρχαὶ ἦσαν τετραετείς. Ὅτι δὲ δὲν ἦσαν ἐνιαύσιαι, ἠδύνατο νὰ συμπεράνη τις καὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς πρώτης πρυτανείας, ἐν ἣ (Α στ. 2—4) ἀναφέρεται τὸ περιὸν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν καὶ τὸ περιὸν παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν καὶ τὸ περιὸν παρ' ἐπιστάταις. Τοῦτο δὲν θὰ ἐλέγετο, ἐὰν οἱ ταμίαι καὶ οἱ ἐπιστάται δὲν εἶχον τὴν ἀρχὴν των καὶ τὸ προηγούμενον ἔτος.

στ. 35—39. Ἐν τῷ στ. 35 τελειώνει κυρίως ἡ πρυτανεία· τὰ μετὰ ταῦτα μέχρι τέλους τοῦ β εἶναι λογαριασμός ἴδιος περὶ τῆς Ῥαρίας καὶ τῆς ἀπαρχῆς τῶν καρπῶν καὶ σχετικῶν τινῶν δαπανῶν. Ἐκ τοῦ περιόντος τῆς διαχειρίσεως αἱ ταμίαι παρα-

(1) Ὅτι ἐν στ. 28—29 ἐννοοῦνται τὰ ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος μυστήρια, ἐξάγεται νομίζω ἐκ τούτου ἀκριβῶς, ὅτι δὲν ὀρίζεται ὁ χρόνος αὐτῶν· ἐὰν δὲν ἦσαν τοῦ ἐνεστώτος ἔτους, τότε βεβαίως θὰ παρετίθετο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος. Ὅτι δὲ μνημονεύονται δύο ἔτη καὶ παραλείπονται τὸ πρὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἄρχοντος καὶ τὸ μετ' αὐτόν, ἐπιβάλλεται ὅτι ἔχει σχέσηιν πρὸς τὰς τριετηρίδας καὶ πεντετηρίδας περὶ ὧν κατωτέρω γίνεται λόγος, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὸ ἔτερον τῶν ἐτῶν 329 καὶ 331 συνέπεσε μία πεντετηρίς καὶ εἰς τὸ ἔτερον μία τριετηρίς· καὶ εἶναι φυσικόν, ὅτι κατὰ τὰ τοιαῦτα ἔτη αἱ ἑορταὶ πολλὰς ἀπῆλθον πλείονα γρήματα, ἢ ὅσα οἱ ἀποδέχεται ἠδύνατο νὰ μερίσωσι.

(2) Δὲν πιστεύω, ὅτι ἔλειπεν ὁ ἀκριβέστερος οὗτος ὀρισμός τοῦ εἴδους τοῦ σίτου· ἄλλως τε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλλειπόντων γραμμάτων ἀπαιτεῖ τοῦτο· ὅτι δὲ εἶναι κριθαὶ καὶ οὐχὶ πυροί, ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου, ὅτι κατωτέρω (στ. 45 ἐξ) ἐκ τοῦ σίτου τούτου δίδονται τὰ ἄλλα εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὁ δὲ σκολιαστής εἰς Πινδ. Ἰσθ. 4,57 (ἐκδοσ. Dindorf) λέγει· ἐν Ἐλευσίνι Δήμετρός ἐστιν ἀγὼν καὶ στέφανος ἦν κριθαί.

δίδουσι μέρος μὲν εἰς τοὺς διαδόχους των ταμίας, τὸν Κάλλαισχρον καὶ τινὰ ἄλλον· τοῦτο καταβάλλει ὁ Ἀλεξίμαχος, ὅστις ἴσως ἦν ὁ τρίτος ταμίας τῆς παρελθούσης τετραετίας· μέρος εἰς τοὺς νέους ἐπιστάτας καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τοὺς ἱεροποιούς ἐκ τῆς βουλῆς ἢ κατ' ἐνιαυτόν.

στ. 40 ἐξ. Περὶ τῆς Ῥαρίας καὶ τῆς μισθώσεως αὐτῆς ἴδε τὰ ῥηθέντα ἐν α στ. 42 καὶ β στ. 29. Ὡς δὲ ἐν τῷ πανομοιοτύπῳ φαίνεται, μετὰ τὸ κεφάλαιον τῶν μεδίμων ἀκολουθεῖ ἐν Γ· ἐὰν τοῦτο εἶναι λάθος ἀντὶ Ι, τότε τὸ ποσὸν τῶν ἐπιμέτρων ἔχη τῷ ὄντι 257· ἐὰν ὅμως τὸ Γ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ, τότε τὰ ἐπίμετρα εἶναι 256. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στ. 42, ὡς καὶ ἐν τῷ στ. 44, φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε φράσις τις δηλοῦσα τὸν σκοπὸν, ἐφ' ᾧ ἐδόθη ὁ σίτος τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις· τοιοῦτος ὀρισμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ λείπῃ, καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι μετὰ τὸ ἐπ[ι] διέκρινα τὸ ἄρθρον τὰς ἡ τούς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος· μοι φαίνεται ὅμως πιθανόν, ὅτι ἐλέγετο ἐκεῖ· ἐπ[ι] τοὺς ἀγῶνας], ὅτι δηλαδὴ πρόκειται περὶ ἀγῶνων καθ' ἕκαστον ἔτος τελουμένων· τοῦτο δὲ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Κατὰ τοὺς ἐπομένους στίχους ἐδόθησαν ἄλλα εἰς τὴν τριετηρίδα 70 μεδίμνοι· εἰς τὴν ἵπποδρομίαν τῆς πεντετηρίδος πάλιν 70· ἐὰν δὲ δὲν θέλωμεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰς τοὺς λοιποὺς ἀγῶνας τῆς πεντετηρίδος ἐδόθησαν 300 περίπου μεδίμνοι, ὅπερ θὰ ἦτο τῷ ὄντι ὑπερβολικόν, τότε εἰς τὸ σύμπαν κεφάλαιον τῶν ὑπερτετρακοσίων μεδίμων περιλαμβάνονται καὶ οἱ 244 οἱ εἰς τέσσαρα ἔτη δοθέντες· ἄλλως τε καὶ ἡ λέξις σύμπαν ὑποδηλοῖ, ὅτι πρόκειται περὶ ὄλου ὁμοῦ τοῦ σίτου, τοῦ τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις δοθέντος· ἀλλ' ὁ συνυπολογισμὸς οὗτος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ σκοπός, πρὸς ὃν ἐδόθησαν τὰ διάφορα ποσά, ἦν ὁ αὐτός, ἤτοι οἱ ἀγῶνες. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ χαρακτὴς γράφει· σύμπαν κεφάλαιον ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων καὶ εἰς τὴν πεντετηρίδα, δὲν ἀναφέρει δὲ ἐτησίους ἀγῶνας· ἀλλ' ἐὰν καὶ οἱ 244 μεδίμνοι ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἀγῶνας τότε ἡ παράλειψις αὕτη τοῦ χαρακτοῦ εἶναι εὐνόητος· δὲν εἶναι ὅμως τόσον εὐνόητος, ἐὰν οὗτοι ἐδόθησαν τοῖς ἱερεῦσιν οὐχὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ παραδείγματος χάριν πρὸς ἰδίαν των χρῆσιν.

Ἐπειτα ὑπάρχουσιν ἄλλα τινὰ τεκμήρια ἂν καὶ οὐχὶ τόσοσιν ἀρχαῖα, ὅτι πράγματι ἐν Ἐλευσίῃ ἐτελοῦντο κατ' ἔτος γυμνικοὶ ἀγῶνες· οὕτω ἐν ταῖς ἐφηβικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπαντᾷ συχνὰ ἢ φράσις· καὶ ἀνείπειν τὸν στέφανον τοῦτον Διονυσίων τε τῶν ἐν ἄστει καινοῖς τραγωδοῖς καὶ Παναθηναίων καὶ Ἐλευσινίων τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν (ἴδε C. I. A. II n. 470, 471 καὶ ἀλλαχοῦ). Παναθηναῖα ἐννοοῦνται τὰ μικρὰ καὶ τὰ Διονύσια δὲ ἐτελοῦντο, ὡς γνωστόν, κατ' ἔτος· ἐὼν καὶ οἱ τῶν Ἐλευσινίων γυμνικοὶ ἀγῶνες δὲν εἶναι ἐτήσιοι, τότε πῶς συνέπιπτον τὰ ἐφηβικὰ ψηφίσματα πάντοτε μετὰ μιᾶς τριετηρίδος ἢ πεντετηρίδος τῶν Ἐλευσινίων; Ἐχομεν λοιπὸν οὕτω ἐτησίους ἀγῶνας, τριετηρικούς καὶ πεντετηρικούς. Τούτων δὲ μόνον οἱ τριετηρικοὶ χρῆζουσιν ἴσως δικαιολογίας τινὸς ἢ ἐξηγήσεως· ἀρκεῖ ὅμως νὰ ὑπομνήσωμεν, πόσον ἐν Ἐλευσίῃ ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου ἦν στενωῶς συνδεδεμένη τῇ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης· ἀκριβῶς δὲ ἢ τριετηρὶς ἦν συνηθεστάτη καὶ ἀρχαιοτάτη ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου ἑορταῖς (πρβ. Mommsen *Delphica* σ. 273 καὶ ἄλλους συγγραφεῖς οὗτος ἀναφέρει). Ἐνεκα τούτου δὲ νομίζω, ὅτι καὶ τὸ ἕκτον τοῦ στ. 45 εἶναι ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ· εἰς τὴν. Διότι δὲν φαίνεται πιθανόν, ὅτι μόλις μετὰ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος εἰσῆχθησαν εἰς Ἐλευσίνα οἱ τριετηρικοὶ ἀγῶνες.

στ. 50 ἐξ. Ἐντεῦθεν ἀρχεται νέα παράγραφος, ἥτοι ἡ καταγραφή τῶν ποσῶν τοῦ σίτου, ὅσα ἐκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς καὶ τινες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατεχόμενοι νῆσοι προσήνεγκαν ταῖς Ἐλευσινίαις θεαῖς ὡς ἀπαρχήν. Ἡδὴ ἀπὸ ἐτῶν εἶναι γνωστὸν ψήφισμά τι τοῦ δήμου Ἀθηναίων (Ἀθην. τόμ. 8 σ. 407 ἐξ. καὶ Foucart *Bull. de Corr. hell.* IV σ. 225 ἐξ.) κανονίζον τὴν ἀπαρχὴν ταύτην. Τοῦτο (στ. 5 ἐξ.) ὀρίζει· ἀπάρχεσθαι Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν ἑκατὸν μεδίμων κριθῶν μὴ ἔλαττον ἢ ἑκτέα, πυρῶν δὲ ἀπὸ τῶν ἑκατὸν μεδίμων μὴ ἔλαττον (ἢ) ἡμιεκτεῖον. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ψηφίσματος τούτου εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ ἀπαρχῇ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, ἂν καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους λεξικογράφους (πρβ. τὰ Λεξικά καὶ τὴν Συναγωγὴν Λέξεων τοῦ Στ. Κουμανοῦδη) αἱ δύο

λέξεις διαφέρουσιν ἀλλήλων. Ἄλλὰ κατωτέρω (γ στ. 1) ἡ ἀπαρχὴ ὀνομάζεται ἀπαρχή, ἐν δὲ τῷ β στ. 79 ἀναγινώσκειται· Σανίδων δεκατεσσάρων τιμῆ καὶ γραφὴ πενήτηντα δύο δραχμαί. Αἱ σανίδες αὗται εἶναι τὰ ἐν τῷ ψηφίσματι (στ. 26) μνημονευόμενα πινάκια, ἐν οἷς δέον ν' ἀναγράφεται τὸ μέτρον τοῦ καρποῦ τό τε παρὰ τῶν δημάρχων κατὰ τὸν δῆμον ἕκαστον καὶ τὸ παρὰ τῶν πόλεων κατὰ τὴν πόλιν ἑκάστην. Ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται ἡ ταυτότης τῆς ἀπαρχῆς καὶ ἀπαρχῆς. Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν, ὅτι αἱ τοῦ ψηφίσματος διατάξεις ἴσχυον καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς, τότε ἔχομεν ἀπαρχὴν κριθῶν μὲν ἑξακοσίων περίπου μεδίμων, πυρῶν δὲ τριάκοντα δύο περίπου, ἐπομένως παραγωγὴν ἑνὸς ἔτους ὀλοκλήρου τῆς Ἀττικῆς κριθῶν μὲν τριακοσίας ἐξήκοντα χιλιάδας μεδίμων, πυρῶν δὲ τεσσαράκοντα χιλιάδας περίπου. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶναι ἀληθεῖς, ἐὰν ὑποθεθῆ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι προσήνεγκαν τῷ 328 τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τὸ ὑπὸ τοῦ ψηφίσματος ἐπιτρεπόμενον· διότι ἐὰν τινες πλουσιώτεροι ἢ εὐσεβέστεροι προσήνεγκαν πλεόν τοῦ $\frac{1}{600}$ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἢ τοῦ $\frac{1}{800}$ ἀπὸ τῶν πυρῶν, τότε ἡ παραγωγὴ ἦν μικροτέρα τῆς ἀνω ὀρισθείσης· καὶ τοῦτο ἴσως εἶναι κατὰ τι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι δύναται νὰ μεταβάλλῃ πολὺ τοὺς εὐρεθέντας ἀριθμούς· διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἀκριβῶς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς σιτοδεία ἐμάστιζε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως τὰς Ἀθήνας (πρβ. Schäfer *Demosthenes u. s. Zeit.* III. σ. 268 ἐξ. καὶ U. Koehler *Mittheil. d. arch. Inst.* VIII σ. 211 ἐξ.). Ἐνεκα τούτου οἱ πλείστοι περιορίσθησαν βεβαίως εἰς τὸ ἀπολύτως ὑποχρεωτικόν, καὶ ἂν τινες ἐδείχθησαν ἐλευθεριώτεροι, εἶναι πιθανόν ὅτι ἄλλοι, πρόφασιν τὴν ἀνάγκην ποιούμενοι, ὅπως παρημέλησαν τὸ πρὸς τὰς Ἐλευσινίας θεὰς καθήκον των. Παραδεχόμεθα λοιπὸν ὡς ἐγγυτάτους τῇ ἀληθείᾳ τοὺς εὐρεθέντας ἀριθμούς, ὅτι δηλαδὴ ἢ κατὰ τὸ ἔτος 328 παραγωγὴ σίτου ἐν Ἀττικῇ ἦν τετρακοσίων περίπου χιλιάδων μεδίμων. Ἄλλ' ἐνταῦθα προκύπτει ἀπορία τις, ἣν ἐγὼ δὲν ἀξιῶ νὰ λύσω ἐντελῶς, ἀλλὰ μόνον νὰ ὑποδείξω. Κατὰ τὸν Boeckh (*Staatshaushalt* I σ. 108 ἐξ.) κατηνάλισκον οἱ Ἀθηναῖοι

ετησίως 3,400,000 μεδίμνους· ἐκ τούτων 1,000,000 μεδίμνοι εἰσήγοντο ἔξωθεν, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μετὰ τῆς ἀναγκαίας σπορᾶς, ἐν ὄλῳ 2,800,000 μεδίμνοι παρήγοντο ἐν αὐτῇ τῇ Ἀττικῇ. Ἐὰν τοῦτο ἦναι ἀληθές, τότε ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀφορία τοῦ ἔτους 329 — 328 ἦν μεγίστη, ἀφοῦ παρήχθη μόνον ὅσον ἐσπάρη. Τοῦτο δὲν φαίνεται πολὺ πιθανόν, διότι αἱ σωζόμεναι εἰδήσεις δὲν παριστῶσι τὴν σιτοδείαν τόσον δεινὴν (ἡ τιμὴ τοῦ σίτου ἐτριπλασιάσθη μόνον· ἴδε Δημ. κατὰ Φορμ. 38 ἐξ)· ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ ὑπερτίμησις ἦν ἐν μέρει τεχνητὴ, διότι Κλεομένης ὁ τῆς Αἰγύπτου σατραπῆς συγκεντρῶσας ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἅπαν τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐξ Αἰγύπτου σίτου ἐπωφελεῖτο αἰσχυρῶς τῶν δεινῶν περιστάσεων τῆς Ἑλλάδος (ἴδ. Boeckh ἐνθ' ἀνωτ. σ. 119). Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἀφορία δὲν ἦτο τόσον ἐξαιρετικῶς μεγάλη, ἴσως μετεβλήθησαν οἱ ὅροι τῆς ἀπαρχῆς, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἐπαρχὴ οὐδὲν κοινὸν ἔχει μετὰ τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ψήφισματος; Τοιαῦται ὑποθέσεις θὰ ἦσαν τὸ ὕστατον καταφύγιον ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπάρχει νομίζω ἀπλουστερὰ ἐξηγήσις τοῦ πράγματος. Ἡ Ἀττικὴ οὐδέποτε παρήγεν 2,800,000 μεδίμνους, καὶ τοῦτο ἐξάγεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ Boeckh. Κατ' αὐτὸν ὀλόκληρος ἡ Ἀττικὴ ἔχει ἐπιφάνειαν 2,304,000 πλέθρων· τούτων 1,066,667 πλέθρα ἀναγκαιοῦσι πρὸς παραγωγὴν τῶν 2,800,000 μεδίμνων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξ 1,273,333 πλέθρων διανέμεται εἰς γαίας χέρσους, εἰς δεινδροφυτείας, ἀμπελοφυτείας, λαχανοκήπους καὶ ὄσπρια, εἰς καλλιέργειαν χόρτου πρὸς τροφήν τῶν κτηνῶν καὶ λειμῶνας, εἰς ἔλη, ρεύματα καὶ ποταμούς, ὀδοὺς, οἰκίας, ὄρη ὅλων ἄγωνα, δάση κτλ. Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον ἐν Ἀττικῇ, ἥτις σχετικῶς πρὸς ἄλλαν χώρας ἔχει τόσα ὄρη καὶ τόσον ὀλίγας πεδιάδας· πρὸς τούτοις εἶναι πιθανώτατον, ὅτι πᾶσαι αἱ καλλίτεροι γαῖαι ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς κήποι ἀνθέων, λαχανικῶν καὶ ὄσπριων, αἱ δὲ ἀμπελοφυτεῖαι κατεῖχον μεγαλειτέρας ἐκτάσεις, ἢ ὅσον ὑποθέτει ὁ Boeckh. Ὑπολείπονται λοιπὸν διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου οὐχὶ 1,066,667 πλέθρα, ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτερα. Τὸ δὲ πάντων σπουδαιότερον, ὅπερ ὁμοίως ὁ Boeckh διστάζει νὰ παραδεχθῆ, εἶναι ὅτι καὶ τῶν ὑπολειπομένων ἀροσίμων

γαίων, ἀν οὐχὶ τὸ ἥμισυ, τοῦλάχιστον τὸ ἐν τρίτον ἔμενε διὰ λόγους προφανεῖς πάντοτε ἀργόν (πρὸς τὸ ψήφισμα τῶν Δυαλέων ἐν Ἀθην. τόμ. 2 σ. 484 ἐξ· καὶ C. I. A. II. n. 600 καὶ τὸ ψήφισμα τῶν Πειραιέων C. I. G. n. 103). Ὅφειλομεν ὁμοίως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Boeckh (αὐτ. σ. 115) ἐκφράζει δισταγμοὺς περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ὑπολογισμῶν, οὗς ἐποίει θέλων νὰ συμβιβάσῃ τὰς κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντιφατικὰς πληροφορίας τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ μὲν πληθυσμὸς τῆς Ἀττικῆς ἦν 500,000 ψυχῶν, εἰσήγοντο δ' ἔξωθεν 800,000 ἢ 1,000,000 μεδίμνοι. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐξηγεῖται, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ταύτῃ ἔξωθεν δὲν περιλαμβάνεται ὁ σίτος ὁ εἰσαγόμενος ἐκ τῶν τοῖς Ἀθηναίοις ἀνηκουσῶν νήσων. Ἐκ τῶν στ. 6 61 ἐξ. καὶ γ 1 βλέπομεν, ὅτι αἱ τέσσαρες νῆσοι Σαλαμίς, Σκύρος, Λήμνος καὶ Ἰμβρος παρήγαγον κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν ὄλῳ 435,000 περίπου μεδίμνους, ἥτοι πλέον τοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ παραχθέντος. Ἐὰν λοιπὸν ἐν τῇ ἀττικῇ παραγωγῇ συμπεριληφθῆ καὶ ἡ τῶν νήσων, τότε πιστεύω ἐξηγοῦνται μὲν πολλὰ δυσκολία καὶ ἀπλοποιεῖται τὸ περὶ πληθυσμοῦ τῆς Ἀττικῆς ζήτημα, ἐξηγεῖται δὲ καὶ ἡ στοργὴ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὰς νήσους ταύτας.

Ἐν στίχῳ 50 ἐγὼ ἔγραφα 33 μεδίμνοι· ἀλλὰ τὰ τρία M δὲν εἶναι βέβαια· ἐν τῷ λίθῳ φαίνονται μᾶλλον ὡς τρία H. Μετὰ δὲ τὸ [π]υρ[ῶν] λείπει ὡς φαίνεται ἡ λέξις ὀκτώ.

στ. 52. Τὸ Π ἐν ἀρχῇ εἶναι Π, ὥστε αἱ τῆς Πανδιονίδος κριθαὶ ἦσαν 51 μεδίμνοι.

στ. 66. Ἐὰν ἀθροίσῃ τις πάντα τὰ ποσὰ τῶν κριθῶν, εὐρίσκει κεφάλαιον κατὰ τι μικρότερον τῶν 1108 μεδίμνων· τὸ λάθος ὑπάρχει εἰς τὰ μερικὰ ποσὰ, ὡς δεικνύουσιν οἱ ἐπόμενοι στίχοι (68 ἐξ.).

στ. 67. Ἐγραφα [κ]ροκῶνια, διότι νομίζω, ὅτι διέκρινα τὰ λείψανα τοῦ K· ἀγνοῶ ὁμοίως τί δύναται νὰ σημαίνῃ ἡ λέξις, λέγω μόνον ὅτι ἀναφέρεται ἐν Ἐλευσίνι ἱερὸν γένος τῶν Κροκωνιδῶν (ἴδε τὰς παραπομπὰς ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape)· ἴσως καὶ οὗτοι καὶ τὰ κροκῶνια εἶχον σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν κόσμον τῶν θεῶν.

στ. 70. Τὸ ὅτι ὁ δῆμος ἔταξε τὴν τιμὴν τῶν κριθῶν καὶ κατωτέρω στ. 74 τὴν τῶν πυρῶν ἔχει σχέσιν ὑποθέτω πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν σιτοδείαν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στ. συμπληρωτέον· ΓΔΔΔ[ΓΙ].

γ.

στ. 1. Καὶ ἐξ Ἰμβρου κτλ. Ἡ ἔννοια εἶναι σαφής (ὁ Χαιρέστρατος ἐκόμισε τὴν ἀπαρχήν), ἡ φράσις ὅμως στρυφνή.

στ. δ. Ὁ χαρακτήρ ἔγραψεν· ὀβολοὶ δύο χρυσοῖ, καὶ ἴσως τοῦτο εἶναι τὸ ὄρθον. Τότε καὶ

ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ συμπληρωτέον· ὀβολὸς δελφι[κός]. Τὸ δὲ νομίσματος εἶναι ἴσον τῷ κοινοῦ νομίσματος ἢ ἀξίας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου τοῦτου ἀφοῦ παρατήρησα καλῶς ἐπέισθην, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο γράμμα, ὥστε τὸ ὄνομα Λύκητι ἔχει καλῶς. Ὅτι δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπομένου στίχου πρέπει ν' ἀναγνωσθῆ οὐχὶ Πεiriθ[ω]ι, ὡς ἐγὼ ἔπραξα, ἀλλὰ Περιθοί[δη], τοῦτό μοι ὑπέδειξεν ὁ καθηγητὴς κ. Κουμανούδης.

ΧΡ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΘΡΑΚΗΣ

Τὸ ἐπόμενον ἐπίγραμμα δημοσιεύω, ὡς μοι ἐστάλη ἐκ Μεγάλου Μοναστηρίου τῆς ἐν Ανατολικῇ Ῥωμυλίᾳ ἐπαρχίας Καβακλή, δέκα ὥρας περίπου βορειοδυτικῶς τῆς Ἀδριανουπόλεως κειμένου· εἶναι κεχαραγμένον ἐπὶ βωμοῦ ἔχοντος σχῆμα δωρικοῦ κίονος μετὰ βάσεως, εὑρισκομένου δὲ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου. Περὶ τῶν μέτρων αὐτοῦ οὐδὲν δύναμαι νᾶ εἶπω.

ΤΟΝΔΕΠΟΤΕΙΔΡΥΣΑΝΤΟΘΕΩΙ ΕΡΙΚΑΛΛΕΙ
ΦΟΙΒΩ
ΑΠΘΑΛΛΩΝΙΣΗΔΕΚΑΣΙΓΝΗΤΟΙΠΑΙΔΕΣ
ΑΥΛΟΥΖΕΝΕΩ
Ε.ΚΕΔΕΤΩΝΠΑΤΡΟΣΑΝΑΣΑΠΑΜΚΗΝ
ΕΡΙΒΩΛΟΝ
ΛΥΤΛΑΦΟΙΕΤΗΣΑΝΤΟΚΑΤΑΧΘΟΝΑ
ΔΩΔΟΠΑΡΟΙΟ

Τόνδε ποτ' εἰδρύσαντο θεῶ(ι) [π]ερικαλλεῖ Φοῖβω(ι)
Ἄπ[ο]λλῶνις ἠδὲ κασίγνητοι, παῖδες Αὐλοῦζένεω.
Ἐ[σ]κε δὲ τῶν πατρῶος ἀνά Σαπάμκην ἐριβῶλον,
[Α]ὐτ[άρ] οἱ [σ]τήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.

Τὸ μέτρον ἐν αὐτῇ ἔχει πολλὰ τὰ ἀμαρτήματα· διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ὀκνῶν συνεπλήρωσα ὅμως ἐν στ. 4 αὐτῶν. Ἡ Σαπάμκη οὐδαμοῦ μνημονεύεται, ἀλλ' ὁ Ἡρόδοτος (VIII, 110) ἀναφέρει τοὺς Σαπαίους μετὰ τῶν ἐθνῶν, ὧν τὴν χώραν διήλθεν ὁ Ξέρξης ὁδεύων κατὰ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἄλλοι δὲ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ποιοῦνται μνημίαν αὐτῶν καὶ τῆς χώρας τῶν, τῆς Σαπαικῆς ἢ Σαπαικῆς. Θὰ ἔγραφον λοιπὸν ἐγὼ καὶ ἐνταῦθα Σαπαικῆν, ἐὰν μὴ τὸ μέτρον ἦναντιοῦτο. Καὶ ἡ Δωδόπαρος δὲ νῦν πρῶτον ἀπαντᾷ, ὥστε ἡ τόσον πτωχὴ γεωγραφία τῆς Θράκης πλουτίζεται διὰ νέου ὀνόματος.

ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ.	1—2	στιχ.	25	ἀντί	Φαληρεὺς	ἀνάγνωσι	Φαληρεὺς·
»	3—4	»	64	»	Σφόνδυλον	»	σφόνδυλον,
»	10	»	25	»	»	»	»
»	11	»	4	ἀντί	πίττη	»	πίττα
»	14	»	1	»	διώρθωσέ	»	διώρθωσέ
»	15	Σημ.	2	»	ἀπεκατέστησε	»	ἀπεκατέστησε
»	19	»	5	»	σήμερον.	»	σήμερον,
»	21	»	8	»	διώρθωσεν	»	διώρθωσεν
»	85	»	27	»	ΓΗΓΛΟΝ	»	ΡΗΓΛΟΝ
»	95	»	34	»	βεβλαμμένοι	»	βεβλαμμένοι
»	99	»	14	»	ἐνός καὶ τοῦ	»	ἐνός δὲ καὶ τοῦ
»	133	»	5	»	Ἄ[ξ]η[νιεύς]	»	ἀ[ν]ή[ρ]
»	143	»	1	»	Μυστιπόλοι	»	Μυστιπόλοι
»	143	»	10	»	Ἴεροφάντει	»	Ἴεροφάντη
»	146	»	8	»	εἶσατο	»	εἶσατο
»	156	»	6	»	Πάλιος	»	Π[ά]λιος Αἴλιος
»	191	Σημ. 3	4	»	ὡς ἐκ τοῦ	»	ἐκ τοῦ
»	196	»	16	»	ΠΡΩΤΩΝΑCΙΑCΠ	»	ΠΡΩΤΩΝΑCΙΑCΓ

Ἐξεδόθη τῇ 17 Μαρτίου 1884

